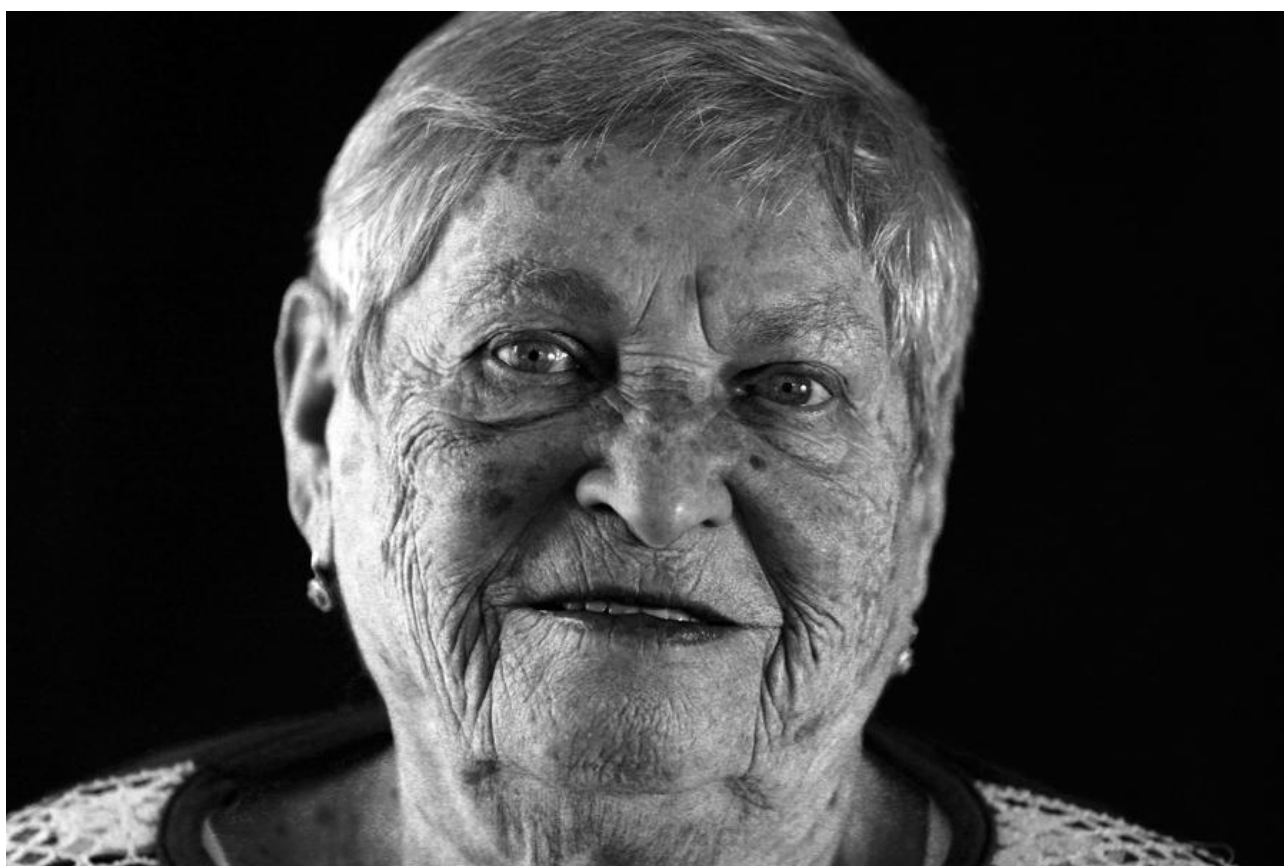

Základní škola Norbertov, Praha 6, Norbertov 1

IRENA RACKOVÁ

Zpracovali:

Barbora Čekalová, Simona Benátová, Rozálie Vacková, Matouš Kostkan, Olivek Slanec
Pod vedením Mgr. Olgy Šátkové

SCÉNÁŘ pro rozhlas

S Paní Irenou Rackovou jsme se setkali v jejím bytě 5. října 2017, kde nám vyprávěla svůj životní příběh.

V době okupace a transportů židů do pracovních lágrů, žila Paní Racková, rozená Popperová v Brně. Její otec v té době již nežil. Protože se postavil myšlenkám nacismu, poslali ho nacisté do koncentračního tábora Osvětim, kde zemřel. 29. listopadu 1941 byla Paní Irena a s matkou a dvěma sestrami převezena do Terezína. Po šesti týdnech je přesunuli nákladním vlakem pro dobytek do města Riga, kde staré lidi po příjezdu postříleli a ostatní šli do 30 km vzdáleného lágru.

Pak jsme se dozvěděli, že na ty druhý straně, za tím ostnatým drátem jsou Lotyšši. Časem jsme se s nimi pod trestem smrti seznámili. No ale ono když jste pod tím trestem smrti furt, tak to porušujete, protože to jinak nejde.

V Rize prožila Paní Irena první lásku s mladým Lotyšem. On a jeho spojenci plánovali vzpouru, ale nacisti na to bohužel přišli a před zraky všech, je popravili. Po roce, se kvůli blížící se ruské frontě, museli několikrát stěhovat do jiných lágrů. Při těchto přesunech se od nich oddělila jedna ze sester, která pravděpodobně později zemřela na tyfus.

Nakonec Irena s matkou a sestrou přežila pochod smrti dlouhý asi 100 km. Po osvobození v roce 1945, nastal problém, jak se dostat v pořádku domů, do Brna.

Tak po válce, bylo to hrozný, protože jsme jeli ty 3 týdny a jely jsme bůhvíkam, co jelo, na to jsme sedly. Jely jsme přes Polsko. Přijely jsme do Polska, tam jsme se podívaly a někde si lehly a druhý den jsme zase jely dál, tím co jelo. A když jsme byly ještě v Polsku, nad Ostravou, tak jsme tam uviděly československou vlajku, tak jsme se k nim chtěly přidat.

V Brně se však nemohly vrátit do svého domova, a proto musely přespávat v tělocvičně. Zanedlouho zde dostaly byt. Po svatbách obou sester a narození neteře už nebylo v bytě dost místa a tak se Irena s manželem a její maminkou přestěhovala do vojenských chatiček, neboť manžel byl voják.

Později byl manžel převelen do Prahy, kam se s ním všichni přestěhovali. Zde až do důchodu pracovala, avšak často čelila nátlaku, kvůli neochotě nastoupit do KSČ. Paní Irena zažila za svůj život strachu až dost. Prodělala dva infarkty, které ji ale neubraly nic na duševní vitalitě. Strašně ráda čte, bohužel vlivem špatného zraku ne tolik, kolik by si přála. Má dva syny a je šťastná.

A musíte chtít od toho života něco. A buďte hodný ke svým rodičům, protože oni si všechno prošli a vás potřebuji. Vidíte, já říkám „Zaplat' pánbůh mam hodný děti“